

Gældende formulering.

Kapitel 18.

Vidner.

§ 168. Enhver er pligtig til efter lovlig opfordring at aflægge vidnesbyrd for retten om, hvad der med hensyn til sagen eller undersøgelsens genstand er ham bekendt, for så vidt loven ikke særlig hjemler undtagelse herfra.

§ 169. Mod dens ønske, som har krav på hemmeligholdelse, må vidnesbyrd ikke afkræves:

1) folkekirkens og anerkendte trossamfunds præster om det, som i skriftemål eller i øvrigt i deres egenskab af sjælesørgere måtte være dem betroet,

2) i straffesager forsvarere angående, hvad der er betroet dem i denne deres egenskab, og i borgerlige sager advokater angående det, som de ved partens fortrolighed har erfaret i en sag, der har været dem betroet til udførelse, eller hvori deres råd har været søgt.

Stk. 2. Foranstående regler kommer dog ikke til anvendelse i straffesager, når retten skønner, at det for at forebygge, at nogen urettelig domfældes, er magtpåliggende, at det pågældende vidnesbyrd aflægges. Dog skal i så fald vidnesbyrddet aflægges for lukkede døre og ikke udstrækkes ud over det for øjemedet nødvendige.

Stk. 3. Ej heller må vidnesbyrd afkræves embeds- og bestillingsmænd eller andre, som handler i offentligt hverv, angående, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres kundskab, for så vidt lov eller anden forskrift med hensyn dertil pålægger dem tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede myndighed eller for folketingsmedlemmers vedkommende folketingets formand såvel som regeringen samtykker i, at de afhøres, og da kun på de betingelser og i det omfang, som samtykket angiver.

Stk. 4. Retten har på embeds vegne så vidt muligt at forebygge, at vidnesbyrd modtages i de tilfælde, hvor sådant efter nærværende paragraf ikke må afkræves. Er det efter omstændighederne klart, at en vidneførsel ville komme i strid med ovenstående regler, bør ingen indkaldelse udstedes.

Forslaget.

9. Kapitel 18 affattes således:

„Kapitel 18.

Vidner.

§ 168. Enhver har med de i loven fastsatte undtagelser pligt til at afgive forklaring for retten som vidne.

§ 169. Tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt eller dermed ligestillet hverv, må ikke uden samtykke af vedkommende myndighed afkræves vidneforklaring om forhold, med hensyn til hvilke der i det offentliges interesse påhviler dem tavshedspligt. For medlemmer af folketinget kræves samtykke af tingets formand og vedkommende minister.

Stk. 2. Nægtes samtykke, kan retten, såfremt forklaringens afgivelse findes at være af afgørende betydning for sagens udfald, pålægge vedkommende myndighed over for retten at redegøre for grundene til nægtelsen. Finder retten herefter, at hensynet til hemmeligholdelse bør vige for hensynet til sagens oplysning, kan den bestemme, at vidneforklaring skal afgives. Dette gælder dog ikke, hvis nægtelsen er begrundet med hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter.

§ 170. Mod dens ønske, som har krav på hemmeligholdelse, må vidneforklaring ikke afkræves præster i folkekirken eller anerkendte trossamfund, læger, forsvarere og advokater om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed.

Stk. 2. Retten kan pålægge læger og advokater, bortset fra forsvarere i straffesager, at afgive vidneforklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettiggte til, at forklaring afkræves. Sådant pålæg kan i borgerlige sager ikke udstrækkes til, hvad en advokat har erfaret i en retssag, som har været betroet ham til udførelse, eller hvori hans råd har været søgt.